

6. nov. 1847

FAKTA

Dato:
6. nov. 1847

Sidetæl:
Dagbog D, side 40

Dagbogens placering:
Den Hirschsprungeske Samling

Trykt udgave:
Ettore Rocca (red.): "Dagbog 9.
december 1846 - 15. april 1846" i
Bente Bramming, Hans Edvard
Nørregård-Nielsen og Ettore Rocca:
Længsel. Lundbye og Kierkegaard,
Århus 2013, s. 237-239; Jesper
Svenningsen (red.): Seks år af et liv.
Johan Thomas Lundbye - Dagbøger
om tro, skæbne, kunst og kærlighed,
København 2018, s. 491

TRANSSKRIFTION

Løverdag 6 November 47. Aften

Jeg har meldt mig til Altergang imorgen. Saa lad mig da i Alvor samle mine Tanker og fæste Blikket i sand Fortrydelse paa det Onde, jeg begik, ikke af Frygt for Straffen – ikke i Haab om Lønnen, jeg kunde faae, om jeg fik Evne til at bekæmpe det herefter. Lad mig, som Kierkegaard saa deiligt siger: lad mig, o Herre! ville Eet i Sandhed, det Gode! og derved stræbe efter Hjertets Reenhed!¹ Og naar jeg da imorgen forlader Kirken, lad det da være med den Tanke: jeg har min Opgave: at ville Eet i Sandhed! lad hvert mit Ord, mit hele Væsen være som dens, der veed det uden Bitterhed, at han staaer ene, skal udvikle, hvad der lever i ham, skal kunne leve med Glæde, selvom de Kjæreste berøvedes ham, – thi han har Opgaven i sit eget Indre: at ville det Gode i Sandhed! Lad mig gaa styrket fra Dit Bord, o Herre! styrket til den gode Strid, styrket til min jordiske Gjerning. Lad mig, tilfreds med min Lod, forvente, at Du ved Din Naade, vil lade mig voxe i Troen, i Villien til at gjøre det Gode – lad ingen ydre Tilfældighed vedstaa eller forstyrre mig, saa jeg taber Fatningen, lad mig gaa rolig og mild i enhver Strid mod Verden, og, mod de værste: i mit eget Indre. Ja, Herre! skjænk mig Din Naade og Lykke og Velsignelse til denne hellige Handling!

¹ Fra Søren Kierkegaards Opbyggelige Taler i forskjellig Aand, 1847.

2 November 1847.

Mere! see jeg vil rente ved Træens Lampe, indtil du faldt sønder Vindens
: Jordeluet, og sender Bønden i min længselfulde Taar. — — seere —
Når du først sees Meder mig bede, med bede at træste og indtale min Stilling,
nær him i Brevet i dag siger: — Derfor, min egen Johaw! hos mig kom, dit
Læs Blomst indspringer make, som selvbarer sig i et saligt. Næ, men
er der ikke kommet for dig, mens du selv var: Knop, see men du nu
veste indtil du selv er indfaldet make, og du gjen opbræer og gjenfædes både
for Himsten og den "Eriheds-Blomst", du see skjont og sjældent pleeres:
din Alder. — Sandelig! en meget Od udenfor künde komme mig tillyde,
i en forknigt Periode, der her ael dette underlige Ond Rigtig og Trøst:
sig, see jeg snar har Lese Taalmodighed og Opaffelse og førstede Kamplyst,
selv der, hvor jeg træde, mine sidste Kræfter snart vare indtomte. Næ
kan jeg rigtig see hende, rigtig arbeide, rigtig gaa til Skole, thi jeg føler
mig stykket og modsat ved de few Ond. Kæligarde Meder! Tak for den Njær
Erihed! Jød: Himlen! Takket være Din, Jød: him forsted mig! —

Lørdag 6 November 47. Aften

Jeg har meldt mig til Altinget i morgen. See lad mig da i Alor samle
mine Tanker og første Bløkket i sand Fortrydelse fra det Onde, jeg begyde, ikke at
Trøst for Skuffen — ikke i Mæd en Lønne, og künde see, som jeg føle Enes til et
bekæmpe det kærte. Lad mig, som Mærkedet ene dertil sig: lad mig, i Mærke
vill Et i Sandhed, dit Jøde! og send stræbe efter Njærtes Rænk! Og nær jeg
i morgen forlade Kirken, lad det der være med den Tanke: jeg har min Oppave
at ville Et i Sandhed! lad hvert mit Ond, mit hel Veru være som den, der
ved det uden B. tuden, at han stæer ene, skal indvile, hvad der lever i ham,
skal kunne leve med Gode, selv om de Njærte henneder ham, thi han har Oppave
i sit eget Indre: at ville dit Jøde i Sandhed! Lad mig gaa stykket fra det Ond,
i Mærke! stykket til den gode Stund, stykket til min jødiske Gjening. Lad mig,
Hjædes med min Lad, forvente, at du ved din Mæd, vil lade mig væg i Træen,
i Villen til at gjen dit Jøde — lad mig give Tølfædighed vedtæn eller forstjerne
mig, saa jeg take Talmorgen, lad mig gaa rigtig og rimet i enhver Stund med
Nødud, og, med de første i mit eget Indre. Jas, Mærke! skjænk mig Din Mæd og
Løkke og Ulsiguden til denne hellyge Bløkket.